

TONI COPPERS

JACHT

Coauteur
ANNICK LAMBERT

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan mijn moeder Jenny Vandevoot.
Haar fantasie plantte het zaadje.

‘Liefde is alles wat je nog kunt verraden.
Verraad kan alleen gebeuren als je liefhebt.’

— John le Carré

DEEL 1

‘Demonen zijn gehoorzame honden.
Ze komen als ze worden geroepen.’

— Rémy de Gourmon

Sanne Aerts was een reefervrouw. Dat had ze al vaak moeten uitleggen, aan familieleden, vrienden of bij de occasionele babbel met een ambtenaar aan een loket, als er naar haar baan werd gevraagd: dat ze voor een rederij in de Antwerpse haven werkte, voor PSA uit Singapore om precies te zijn, en dat ze een technicus was die zich alleen maar met koelcontainers – reefer – bezighield. Zij en haar collega's sloten net geloste koelcontainers aan op het elektriciteitsnet, checkten de gegevens, controleerden de temperatuur, dat soort dingen. Sanne vond het geen bijzonder leuk werk, maar het verveelde haar ook niet en het loon was best oké, dus wat zou ze te klagen hebben? Ze was eind de veertig, had een vaste baan, een leuke man en een halfvolwassen zoon die veel hulp nodig had en die ze hartstochtelijk graag zag.

Het enige minpunt van haar job waren de onregelmatige werkuren, dacht ze, niet voor de eerste keer, toen ze om iets over vier 's ochtends over het gigantische terrein van de MPET-terminal naar haar wagen liep. En dat werd er met ouder worden helaas niet beter op. Midden in de nacht nog wakker moeten zijn was veel meer dan vroeger een strijd, maar ze had ook meer en meer moeite met inslapen als ze, zoals vandaag, pas bij het krieken van de dag haar bed opzocht. Dan bleef ze zappend voor de tv hangen tot haar man en zoon om halfzeven wakker werden en haastte zich daarna naar bed voor ze de geur van verse koffie kon ruiken. Die vluchtige minuten in de ochtend gaven Sanne een blij gevoel, alsof ze pas echt rustig kon inslapen als ze wist dat 'haar mannen' aan hun dag begonnen waren.

Sanne reed voorbij de geopende slagbomen en verliet de terminal die zich kilometers ver uitstreckte langs kade 1742 van het Deurganckdok.

Er hing een vaalgele schijn over het landschap. In de Antwerpse haven werd het nooit meer echt donker. Bij een van haar ochtendlijke zapsessies was Sanne onlangs bij een natuurdocumentaire over de haven blijven hangen, een programma over de beschermde nachtzwaluwen die er in groten getale leefden. De lichtvervuiling was hier zo permanent dat de diertjes hun afhankelijkheid van de maancyclus hadden opgezegd en nu op elk moment van de dag of de nacht op insecten joegen.

Langs beide kanten van de weg torende een muur van containers boven haar uit, een donkere massa die haar steeds opnieuw onrustig maakte. Als ze 's nachts naar huis reed, verbeelde Sanne zich soms dat die enorme massa staal als een pletwals over haar heen zou donderen en haar vermorzelen.

Ze zette snel de radio aan. Muziek vulde de auto en verjoeg haar angsten, een leuke hit van enkele jaren terug, Daft Punk, 'Get Lucky'. Sanne trommelde met haar vingers de maat op het stuur en neuriede mee.

Een kop warme melk met honing en dan naar bed, dacht ze. Of meteen haar kleren uit en naast Mark kruipen, in dat warme nest onder de dekens. Misschien kreeg ze hem zelfs wakker. Sanne grinnikte bij de gedachte en alle sombere wolken waren meteen weg. Ze had weinig nodig om oprecht gelukkig te zijn, wist ze ondertussen: haar gezin en haar huisje en voor de rest mocht de wereld daarbuiten lekker zijn gang gaan.

Nauwelijks tweehonderd meter verder werd ze bijna van de weg gereden door een donkerblauwe SUV en moest ze vol in de remmen.

Sanne opende haar mond maar de luide vloek bleef uit stomme verbazing ergens halverwege haar keel steken: de auto stond nauwelijks stil of er sprong een man uit die een

pistool op haar richtte. Hij opende de passagiersdeur en liet zich naast haar vallen.

'Je zegt geen woord. Niets.' Hij zwaaide met het pistool, draaide de rugleuning van zijn stoel in ligstand en snauwde: 'Gewoon volgen en zwijgen, dan komt alles goed.'

Dat laatste was een flagrante leugen maar dat wist Sanne Aerts toen nog niet. Mocht ze ook maar een fractie hebben vermoed van de pijn die haar te wachten stond, zou ze nooit hebben ingestemd om achter de SUV aan te rijden, pistool of geen pistool. Dan had ze uitgehaald naar de man naast haar, had ze geroepen en getierd, had ze desnoods haar oude Opel Astra aan gort gereden tegen een pijler van een van de vele bruggen op het traject. Mocht ze het geweten hebben, had ze de man ook zonder enige twijfel gesmeekt om haar ter plekke, hier en nu, meteen dood te schieten, want alles was beter geweest dan de hel waarin ze zou terechtkomen.

In plaats daarvan reed Sanne bang en nerveus achter de andere auto aan terwijl ze af en toe naar de kerel op de passagiersstoel gluurde. Hij lag zo ver naar achter dat ze moeite moest doen om zijn gezicht te zien. Hij leek van Oost-Europese origine, een lelijke man met een opvallend litteken van zijn linkeroog naar zijn neus. Hij hield het pistool laag zodat eventuele tegenliggers niets zouden merken, maar de loop van het wapen was wel degelijk op haar gericht.

'Wat is dit?' vroeg ze hakkend. Ze beefde, haar keel zat dicht van de spanning. 'Dit is een vergissing, ik heet Sanne Aerts, ik ben...'

'Gewoon rijden en zwijgen,' snauwde de kerel. Ze zag hoe zijn greep om de kolf van het pistool verstrakte.

Sanne slikte.

De donkerblauwe terreinwagen nam een scherpe bocht en Sanne reageerde iets te traag waardoor ze moest remmen en bijsturen. De man naast haar gromde een scheldwoord in een taal die ze niet begreep.

Ze bevonden zich op een industrieterrein. Ze passeerden graafmachines en donkere gebouwen tot ze uiteindelijk een oude loods binnenreden. Achter de Astra werd de poort van de loods gesloten.

‘Uitstappen.’

Ze deed wat hij vroeg. Een gespierde kerel met volledig getatoeëerde armen greep haar polsen vast. Sanne begon huilend te jammeren maar stokte toen ze een stem hoorde die ze vaag herkende.

‘Breng haar naar de zolder.’

De man was groot en dik. Hij had een vierkante kop en een stierennek. Hij droeg witte sneakers, designerjeans en een sober Givenchy T-shirt. Zijn bolle buik golfde over zijn broeksriem.

‘Meneer Bogdani?’ snikte Sanne. ‘Bent u dat?’

Er kwam geen reactie.

‘Meneer Bogdani, wat heeft dit te betekenen? Zeg dat hij me losmaakt, ik wil naar huis, ik...’

De man stak een hand op.

‘Genoeg.’

Zijn stem kraakte en klonk lichtjes hees, wat haar vreemd genoeg nog dreigender maakte.

‘Sanne Aerts,’ zei hij, ‘jij en ik moeten eens even praten.’

De ergste pijn die Sanne tot nog toe in haar leven had gevoeld, was een acute blindedarmontsteking op haar zes-tiende. De geboorte van Jasper was ook erg moeilijk geweest, een voorbode van alle problemen die ze met haar enige, lieve kind nog zou hebben. Maar wat ze nu voelde, die verzen-gende scheuten die door haar lichaam gierden, die golven van pure, withete pijn die haar halfgek maakten, waren met niets te vergelijken.

Ze had zich beplast. Het kruis van haar broek was nat en de urine druppelde langs haar benen op de plankenvloer.

Sanne stond vastgesnoerd tegen het houten gebinte van de zolder, haar benen en armen wijd uit elkaar.

Ze was enkele keren in het gezicht geslagen met een boks-beugel en haar beide wenkbrauwen en bovenlip waren één open wonde. Haar linkerhand miste twee nagels, van haar rechter bleef slechts een bloederig hoopje over. Ze had een donker gat in haar handpalm.

Ze had geschreeuwd en gehuild, ze had gekrijst als een dier toen haar nagels met een tang van haar vingers werden gerukt. Toen een van de twee mannen die bij haar stonden langzaam haar handpalm had doorboord, had Sanne klanken uitgestoten die zelfs niets dierlijks meer hadden.

‘Voor ik het vergeet, dit is Hakan,’ zei Bogdani terwijl hij vluchtig naar de struise kerel naast hem wees. De man was mager, maar had armen als scheepstrossen. Op zijn gehavende gezicht stond geen enkele emotie te lezen.

Bogdani klonk boos, alsof hij veel liever ergens anders had vertoefd, maar nu door Sanne verplicht werd om deze vertoning bij te wonen.

‘Hakan beschouwt zichzelf als een feminist. Mannen, vrouwen, binair en alle twijfelgevallen daartussen, hij martelt ze allemaal even graag, maar cisvrouwen hebben toch zijn voorkeur, nietwaar Hakan?’

Zijn kompaan reageerde niet. Hij hield een snoerloze boormachine in zijn rechterhand geklemd. Het boortje was lang en scherp, de punt en het bovenste stuk waren rood.

‘Alstublieft,’ hijgde Sanne. Haar hoofd hing naar beneden en het bloed druppelde langs haar haren op de grond. Ze fluisterde van de pijn. ‘Ik kan u niet helpen, meneer Bogdani, echt niet.’

De dikke man in het bolle truitje liep naar haar toe en hield zijn hoofd dicht tegen het hare. Hij had een vreemd gezicht, de huid strak over de jukbeenderen, zonder de minste rimpe-ling of oneffenheid. Het leek of hij een wassen masker droeg.